

Εκτρώσεις, μία μορφή γενοκτονίας: Η μεγάλη σύγχρονη αμαρτία

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ετήσιο Συνέδριο «Για την ζωή»

Μόσχα, Ξενοδοχείο Salut, 11-13 Αυγούστου 2014

Ζούμε σε μία εποχή που ο άνθρωπος γίνεται διαρκώς εμπαθέστερος. Εκλύονται τα ήθη του και σκοτίζεται ο νους του. Ο παραλογισμός που ζει ο σύγχρονος άνθρωπος είναι προφανής και αναντίρρητος. Βρισκόμαστε στην εποχή για την οποία είχε προφητεύσει ο Μέγας Αντώνιος, ότι οι τρελλοί θα παρουσιάζονται ως λογικοί και οι λογικοί ως τρελλοί. Μπορεί κάποιος να ισχυρισθεί ότι και σε παλαιότερες εποχές υπήρχε έντονη αμαρτωλότητα, πρέπει όμως να επισημάνουμε ότι ποτέ δεν υπήρχε η προκλητική νομιμοποίηση και η τεράστια κοινωνική αποδοχή της αμαρτίας. Στις ημέρες μας νομιμοποιήθηκαν οι εκτρώσεις, η μοιχεία, η ομοφυλοφιλία, πράγματα που θα ήταν αδιανόητα έως τα μέσα του 20ου αιώνα. Προκαλεί έκπληξη, αν μη τι άλλο, ότι η αμαρτία σήμερα προβάλλεται όχι μόνο ως νόμιμος αλλά ως ιδανικός τρόπος ζωής.

Η οικογένεια σήμερα διέρχεται μία μεγάλη κρίση παγκοσμίως. Ο αιώνιος εχθρός του ανθρώπου γνωρίζει πολύ καλά ότι αν χτυπήσει τον πυρήνα της κοινωνίας, που είναι η οικογένεια, θα πετύχει τον σκοπό του. Έχει δημιουργήσει τέτοιες συνθήκες ώστε οι νέοι να αποφεύγουν ή να καθυστερούν πολύ να κάνουν γάμο και βέβαια χωρίς τις ανάλογες προϋποθέσεις, της αγνότητας και της εν Χριστώ ζωής. Να μην κάνουν εκκλησιαστικό γάμο, που είναι ο μόνος έγκυρος και ευλογημένος από τον Θεό γάμος. Να κάνουν πολιτικό γάμο ή αυτό το σύγχρονο δαιμονικό σύμφωνο συμβίωσης με το οποίο μπορούν ακόμη και ομοφυλόφιλοι να παντρεύονται. Αλλά και στις υπάρχουσες οικογένειες να δημιουργεί τέτοιους πειρασμούς από το τίποτα, ώστε με πολλή ευκολία να προκύπτει το διαζύγιο ως η ιδανική λύση! Τα στατιστικά από μητροπόλεις της Εκκλησίας της Ελλάδος δείχνουν ότι ανά έτος τα διαζύγια είναι περισσότερα από τους γάμους.

Έτσι ο σύγχρονος άνθρωπος όταν έρθει αντιμέτωπος με μία ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη θεωρεί την έκτρωση ως κάτι φυσικό. Έχει καθιερωθεί πλέον ο όρος «τεχνητή διακοπή της κύησης». Λες και είναι τόσο εύκολο, σαν να πατάς έναν διακόπτη και να κλείνει το ρεύμα. Δεν συνειδητοποιούν όσοι κάνουν εκτρώσεις, ότι διαπράττουν ένα έγκλημα, ένα μεγάλο αμάρτημα, αυτό του φόνου. Από την στιγμή

της συλλήψεως, δηλαδή όταν γονιμοποιηθεί το ωάριο έχουμε το έμβρυο – άνθρωπο, μία ψυχοσωματική οντότητα, η οποία αναπτύσσεται για εννέα μήνες μέσα στην μήτρα της μητέρας του έως να δει το φως της ζωής με την γέννησή του. Δεν μπορούμε, σε οποιαδήποτε φάση της πορείας του εμβρύου μέσα στην μήτρα της μητέρας του, ακόμα και στις πρώτες 12 εβδομάδες, να σταματήσουμε την ζωή του, διαπράττουμε φόνο.

Δεν είναι μόνο η μητέρα που ευθύνεται για τον φόνο-έκτρωση, αλλά και ο πατέρας που συγκατατίθεται σε αυτήν την βίαιη και φρικιαστική πράξη, έχει την ευθύνη. Σκοτώνουν τα αγέννητα παιδιά τους! Επειδή δεν τα αφήνουν να γεννηθούν, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι δικά τους παιδιά. Επίσης και ο γιατρός που αναλαμβάνει να κάνει την έκτρωση έχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης. Δεν πρέπει να βλέπουν οι συγκεκριμένοι ιατροί την άσκηση του επαγγέλματός τους, που ουσιαστικά δεν είναι επάγγελμα αλλά λειτούργημα, μόνο από οικονομική άποψη, να βλέπουν και ηθικά, και πνευματικά. Εμείς γνωρίζουμε πολλούς γυναικολόγους χειρουργούς που δεν έκαναν ποτέ έκτρωση. Μπορεί κάποιος να επικαλεστεί προσωπικούς συνειδησιακούς λόγους και να αποφύγει την έκτρωση. Μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις, μετά από ευγενική και με αγάπη ενημέρωση που παρείχαν στο πρόσωπο που επρόκειτο να κάνει έκτρωση, κατάφεραν να την ματαιώσουν και η γυναίκα να αποδεχτεί την εγκυμοσύνη της.

Η αμαρτία αυτή της έκτρωσης – φόνου επιβαρύνει ιδιαίτερα την συνείδηση της μητέρας εφ' όρου ζωής. Στις εξομολογήσεις πολλών γυναικών που έχουν πέσει σε αυτήν την αμαρτία βλέπω τις ενοχές, τις τύψεις συνειδήσεως που έχουν, και ας έχουν εξομολογηθεί. Και συνήθως κάποια γυναίκα δεν μένει μόνο στην μία έκτρωση, μερικές φθάνουν και σε διψήφιο αριθμό. Απαιτείται βαθιά μετάνοια, κόποι και έργα μετανοίας, για να εξαλειφθούν οι συνέπειες αυτής της αμαρτίας. Βέβαια με την εξομολόγηση συγχωρείται η αμαρτία, όμως οι συνέπειες παραμένουν. Θα πρέπει να καταβληθεί η ανάλογη οδύνη δια της μετανοίας, με επιμέλεια στην τήρηση των εντολών του Θεού, για να βρει ξανά η ψυχή την ειρήνη, την ανάπαυση. Ο Θεός είναι ελεήμων και πάντοτε δέχεται την μετάνοιά μας, όμως υπάρχει ο πνευματικός νόμος που θα πρέπει να βρει την εκπλήρωσή του μετά την διάπραξη της οποιασδήποτε αμαρτίας. Όση ηδονή απολαύσαμε με την διάπραξη της αμαρτίας τόση οδύνη θα πρέπει να καταθέσουμε με την μετάνοιά μας. Και γιατί να φτάσουμε σε αυτό το σημείο, ώστε να μετανοούμε και να αγωνιούμε αν θα επανεύρουμε την ειρηνική σχέση μας με τον Θεό και την συνείδησή μας; Καλύτερα δεν είναι να μην διαπράξουμε αυτήν την αμαρτία; Για αυτό χρειάζεται ενημέρωση και διαφώτιση για το φοβερό αμάρτημα των εκτρώσεων.

[Συνεχίζεται]